

З самого початку зима не віщувала ні снігу, ні великих морозів. Злегка підморозило у грудні, ледь припорошило крупкою у січні. Зате у середині лютого як захурделило на кілька днів, то позаносило снігом все навколо. Звичайно, люди швидко прочистили дороги, прокинули стежки. Найбільша скрута настала для птахів. Що снідати? Де обідати? Куди податися на вечерю?

Найменше, мабуть, про це журилися горобці: жили вони поряд людей. Тому їм завжди щось перепадало.

Трудніше стало синичкам і щигликам, сойкам, сорокам і воронам. З лісів і парків, лісосмуг і садів вони перебралися поближче до людських осель.

Наш Михайлик почепив декілька годівниць на яблунях перед ґанком і щодня насипає у них зерна та крихт хліба. А ще прив'язав до гілок шматочки свіжого сала, яке дуже любляють синички.

Позавчора вранці, коли я вийшла на подвір'я, було так холодно, що навіть наш молодий Буян не вилазив з буди. Але горобчики дружно обліпили годівниці, а синички почепилися за шматочки сала і, розгойдуючись, раз за разом дзьобали смачні дарунки. Птахи снідали.

Раптом як заскрекоче сорока: кр-р-р-р, кр-р-р-р, кр-р-р-р! Я оглянулась: де ж це білобока?

Коли знову: кр-р-р-р, кр-р—р-р, кр-р-р-р!

Горобці принишкли, а синички пурхнули на великий кущ жасмину. Тільки взялася за ручку дверей, аж несподівано на все подвір'я: ня-я-я-яв! ня-я-я-яв! ня-я-я-яв! Горобців як вітром здуло з годівниць.

"Де ж це той котище?" — недобре подумала про тварину і зиркнула на прокинуту у глибокому снігу стежку. Та ніде ніякої кішки не було. Відчинила двері, аж знову: ня-я-я-яв, ня-я-я-яв! Зиркнула на яблуню, а там — сойка! Рябий чубчик у неї з'їжився, крила опустила, ніби приготувалася накинутись на когось. Оглянулась навколо і швидко скочила у найбільшу годівницю...

Того ранку сойка таким способом відлякувала горобців декілька разів, аж поки досита не наїлась.

Михайлик же, дізнавшись про нового столовника, збільшив порції зерна у найбільшій годівниці.